

KAD SE PONOVO
PRISETIM, I DALJE ME
IZNENAĐUJE SOPSTVENA
REAKCIJA NA SVE TO.

ŠARLIN MUNI JE SPAVALA
NA SEDIŠTU KRAJ MENE, A
JA SAM VOZIO GOTOVO
CELE NOĆI.

OBEĆAO SAM ŠARLIN DA ĆU
JE PROBUDITI U TRI UJUTRO
I DATI JOJ DA VOZI, ALI ONA
JE ČVRSTO SPAVALA, A JA
NISAM BIO **PREVIŠE**
UMORAN.

U SVAKOM SLUČAJU, BILA JE TO
TOPLA JUNSKA NOĆ. U JEDNOM
TRENUTKU SAM ČAK UGLEDAO SOVU
- KRILA SU JOJ STROBOSKOPSKI
BLESNULA U SVETLU FAROVA.

NA SVAKIH DVADESETAK MINUTA
OBIŠAO SAM PONEKI KAMION.

VOZIO SAM BRZINOM OD STO TRIDESET
I SMANJIVAO NA STO DESET KAD BI SE
OGLASIO DETEKTOR ZA RADAR. PEVUŠIO
SAM UZ KASету S PESMAMA BADIJA
HOLIJA, SAMO VEOMA TIHO DA NE
PROBUDIM ŠARLIN, I UPRAVO SAM
PROŠAO KRAJ GRADIĆA SA IMENOM
NALIK NA „NIGDE, STAN. 453“ KAD JE
POČEO DA PADA SNEG.

SIGURNO SAM BIO
VEOMA UMORAN.

VIDITE, NIJE MI BILO
ČUDNO ŠTO PADA SNEG
U JUNU, SAMO SAM
POMISLIO: SRANJE, SNEG
I USPORIO NA ŠEZDESET.

KAD JE SNEG POSTAO
GUŠĆI, UKLJUČIO SAM
BRISAČE.

BAŠ I NE VOLIM DA VOZIM PO
SNEGU. IMA NEČEGA U PADANJU
PAHULJA ŠTO SMETA MOJIM
OČIMA I POTPUNO MI POREMETI
OSEĆAJ ZA RAVNOTEŽU.

KAO DA SE TUMBATE
KROZ ZVEZDANO POLJE.

POMISLIO SAM DA PROBUDIM ŠARLIN,
TEK TOLIKO DA JOJ POKAŽEM SNEG,
I U SVAKOM SLUČAJU, POČEO SAM
DA SE OSEĆAM PREVIŠE POSPANO DA
BIH VOZIO, KAD JE NEŠTO OGMORNNO
I NEOBIČNO ISTRČALO NA DRUM
ISPRED KOLA.

SRANJE.

POSLE TOGA SE
SVE VEOMA
USPORILO,
UMIRILO SE.

PROBIO SAM OGRADU I POČEO DA POSKAČUJEM
PO NERAVNOJ ZEMLJI, GAZEĆI NA KOČNICU
ZABRINUT ZBOG TOGA ŠTO ĆU IZGREBATI
BLATOBHRAN ŠARLININIH KOLA I ZBOG ONOGA
ŠTO ĆE ONA REĆI KAD SE PROBUDI.

ONDA SAM SE VEĆ TRUCKAO
NIZBRDO, OD KOČNICA NIJE
BILO VAJDE, A JA SAM SE
KRETAO PRAVO PREMA VELIKOM
HRASTU: IŠAO SAM SASVIM
POLAKO PREMA DRVETU...

I POMISLIO SAM,
POTPUNO SMIRENO:
UMREĆU, SASVIM JE
VEROVATNO DA ĆU
UMRETI...

ZAKLJUČIO SAM DA JEDNOSTAVNO NEMAM DOVOLJNO
VREMENA DA PROBUDIM ŠARLIN I IZVINIM JOJ SE ZBOG
TOGA ŠTO ĆU NAS OBOJE UBITI; UPITAO SAM SE KOLIKO
JE ZAISTA BILO PAMETNO OD MENE KAD SAM PRIŠTE-
DEO NA CENI AVIONSKE KARTE TIME ŠTO SAM ZAJE-
DNO SA ŠARLIN VOZIO NJENA KOLA NATRAG U ČIKAGO.

NISMO ČAK NI BILI
NAROČITO BLISKI.

ALI NISAM SE UPLAŠIO,
NISAM SE ZABRINUO. SVE
SE DEŠAVALO VEOMA
SPORO. I SVE JE NEKAKO
BILO SASVIM JASNO.

ZNAO SAM DA BIH MOGAO
UMRETI, ALI ZNAO SAM
TO SASVIM RAVNODUŠNO.
NAJJAČA EMOCIJA U
MENI BILA JE BLAGA
ZAINTERESOVANOST.

BLAGA ZAINTERESOVANOST I
IZNENADNA ZBUNJENOST ZBOG
SPOZNAJE DA PADA SNEG U JUNU.

UDARILI SMO U DRVO
PREVIŠE JAKO.

NASTUPILA JE TIŠINA KOJA
NIJE BILA TIŠINA: MOTOR JE
PREKINIO DA RADI, ALI
ODNEKUD ISPOD HAUBE
ČULO SE BRUJANJE.

A KASETOFON JE
I DALJE RADIO.

„SVAKOG DANA“ PEVAO JE
HOLI, „SVE JE BLIŽE, BRŽE
OD ROLERKOSTERA...”

DAKLE, NISAM POGINUO. ČUO
SAM KAKO ŠARLIN STENJE NA
SEDIŠTU KRAJ MENE, A NISAM
MOGAO NI DA SE POMERIM.

MOŽDA SAM PARALIZOVAN. MOŽDA
MI JE KIČMA PUKLA, PA ČU
UMRETI OVDE, NEPOMIČAN, NA
NEKOJ NJIVI U AJOVI ILI AJDAHU,
ILI U NEKOJ DRUGOJ DRŽAVI ČIJE
IME POČINJE SAMOGLASNIKOM.

NE, POSREDI JE BIO SIGURNO-
SNI POJAS. NEKAKO SAM GA
OTKOPČAO I IZAŠAO IZ KOLA.

TADA JE USLEDJO PRVI
TRENUTAK UŽASA.

ŠARLIN JE BILA SVESNA, ALI JEDVA. IMALA JE POSEKOTINE NA LICU I JA SAM JE IZVUKAO IZ KOLA.

SVE JE BILO KAO U SNU, SVE JE IZGLEDALO NADREALNO. KAO DA SAM POSMATRAO SEBE KAKO GLUMIM U FILMU O SVOM ŽIVOTU.

BREŃTE? ŠTA SE DOGODILO?

SLUPAO SAM TI KOLA. NEŠTO JE ISKOČILO ISPRED NAS I...

O... BOŽE.

GOVNARU JEDAN, SLUPAO SI MI KOLA. ZAŠTO ME NISI PROBUĐIO? ZAŠTO MI NISI DAO DA VOZIM?

TREBALO JE DA ME PROBUĐIŠ. TREBALO JE...

ŠARLIN? NOSIM TE NATRAG NA DRUM. MOŽEMO DA ZAUSTAVIMO NEKA KOLA I ODVEZEMO TE DO BOLNICE.

ŠARLIN? ČUJEŠ LI ME?

MISLIM DA... SAM POLUDELA. STALNO... MISLIM... DA PADA SNEG.

I PADA, ČINI MI SE. SAD ČUTI.

I TAKO SAM SE TETURAO PO LIVADI NATRAG NA DRUM, SAV OBLIVEN KRVLJU, POMIŠLJAJUĆI KAKO BIH MOGAO DA ZAUSTAVIM NEKA KOLA ILI PRONAĐEM TELEFON. KAKO GOD, BIĆE S NAMA SVE U REDU.

NADAO SAM SE DA NEMA FRAKTURU LOBANJE. POVREDE GLAVE IONAKO OBIILNO KRVARE. MISLIM, ČAK I KAD NISU TEŠKE. ČAK I JA TOLIKO ZNAM.

ALI DRUM JE BIO DALJE NEGO ŠTO SAM UPAMTIO.

NE ZNAM KOLIKO SAM JE DALEKO NOSIO. ZNAM DA SAM HODAO DOK GOD SAM MOGAO. ONA SE POTPUNO OKLEMBESILA I JA SAM KLONUO U SNEG, VIŠE NISAM MOGAO DA SE POMERIM.

KADA SU POČELE HALUCINACIJE?
SA SNEGOM? SA ŽIVOTINJAMA?
SA GLASOM?

ŠARLIN JE BILA
U NESVESTI.

ONDA GLAS
REČE:

Burazeru,
ako mene pitaš, to
što sediš tu u snegu
nije baš najpametnije
što je moglo da ti
paducne na
pamet.

KO... ALO?
IMA LI TAMO
NEKOGA?

Gde?

OVDE.

BILO MI JE VEOMA HLADNO I
OBAMRO SAM. ŽELEO SAM
SAMO DA LEGNEM I DA VIŠE
NIKAD NE USTANEM.

Misliš,
OSIM
mene?

Pa, JA sam tu,
ako niš' drugo. Tako
JA velim. I obrnuto - da
NISAM tu, ne bi' ni moglo
niš' da zucnem.

NE,
SAMO
TI!

Treba ti pomoć,
burazeru. Tebi i toj
mladoj gospi. To crveno
ti je, vala, **KRV**, a ona
treba da bude unutra.
LOŠ je znak kad nije
unutra, tako ti ja
velim.

Hm, gore
uz stazu ti je uvek
gostionica. Samo moraš
najpre biti **SIGURAN** da je
tamo. Ali ako **NISI** siguran,
onda mrka kapa, ima tamo
da budu samo svici i
drveće.

NE MOGU.
NE MOGU DA JE
PODIGNEM. NE MOGU DA
SE POMERIM. NE MOGU
DA USTANEM.

OBAZIREM SE, ALI TAMO
NEMA NIKOGA.

Odmah
tamo, s one
strane.

Pa, dobro,
rado ćemo ti
pomoći,
momčiću.

OŠTAR BOL, KAO IGLE
NA TURU MOJIH
FARMERKI, NATERAO ME
JE DA ĐIPIM NA NOGE.

NEKA ŽIVOTINJICA
JE OTRČALA U SNEG.

BODLJE?

PODIGAO SAM
ŠARLIN I NASTAVIO
DA SE TETURAM.

SNEG POTPUNO MENJA
PEJZAŽE. NISAM MOGAO
DA NAĐEM AUTO-PUT.

ALI PRONAŠAO
SAM NEKAKAV
SEOSKI DRUM.

A NA KRAJU TOG
DRUMA UGLEDAO
SAM SVETLOST.

SVICI?

KO ĆE ONDA
SLEDEĆI?

AH, IMA JEDNA
PRIČA KOJU SAM ČUO U
ABDERI, O GLADNOM OGLEDA-
LU NAPRAVLJENOM OD
UGLAČANE BRONZE...

TA STARA PRIČA
KOJU SVI ZNAMO?
UMEŠ TI I BOLJE,
MENTONE.

DOBRO
ONDA...

ZABOGA! ŠTA JE SAD PA OVO? ŠTA TO BI S TOBOM, PRIJANE? I S TVOJOM ŽENOM?

TREBA MI VAŠ TELEFON... KOLA SU... NEKA ŽIVOTINJA NA DRUMU... DRVO... MOJA PRIJATELJICA JE TEŠKO POVREĐENA...

TELEFON? ČUO SAM ZA TAKVE STVARI. NE VERUJEM DA TOGA IMA U OVOJ GOSTIONICI, KAO NI DA BIH MOGAO IKOGA DA DOZOVEM U POMOĆ SVE I DA GA IMA.

JA SAM, MEĐUTIM, HIRURGIJON NEMALÉ VEŠTINE.

GAZDARICE! OVDE IMA PUTNIKA KOJIMA JE POTREBNA POMOĆ!

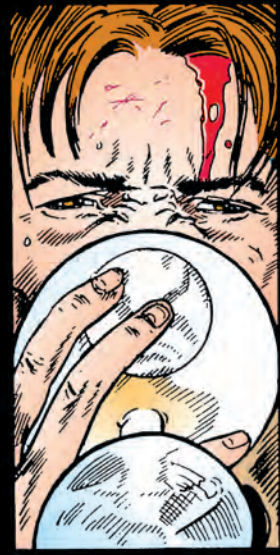

UHVATILA VAS JE OLUJA, A?

EVO, POPIJ OVO.

ALI MORAM DA...

PIJ.

ŠTA JE TO BILO? IMA UKUS
DETELINE, MEDA I...

NEŠTO ŠTO ĆE
TI POMOĆI.

GDE... GDE
SE TO **NALAZI**
OVO MESTO?

OVO JE
GOSTIONICA NA KRAJU
SVETOVA. SAD JE RED
NA MENE. DA ČUJEM
TVOJU PRIČU.

JA SAM... ZOVEM SE BRENT
TAKER. OVO JE ŠARLIN MUNI.
ONA JE IZ PRODAJE I TRAJILA JE
NEKOGA DA VOZI S NJOM DO
ČIKAGA, A JA... ŽAO MI JE.

KOLA SU
NEGDE TAMO
U NJIVI.

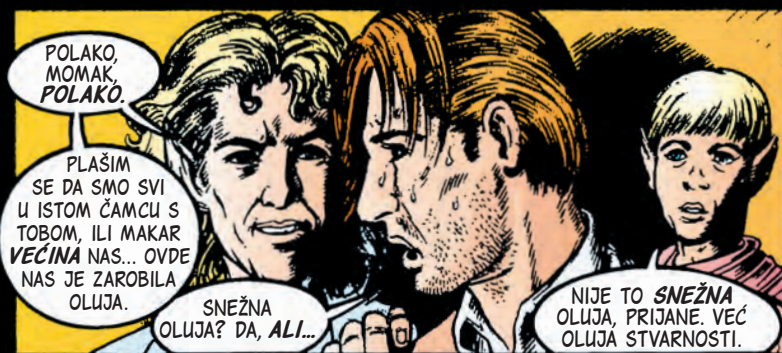
MORAM DA JE
ODVEDEM KOD
LEKARA.

AH. ZAR OVDE NIKO NEMA NEKI
TERENAC? A MORAM I DA
JAVIM DA ĆEMO MALO
ZAKASNITI.

NEKAKVA
ŽIVOTINJA JE
ISTRČALA ISPRED
NAS.

NISAM **JA**
BIO KRIV.

POLAKO,
MOMAK,
POLAKO.

PLAŠIM
SE DA SMO SVI
U ISTOM ČAMCU S
TOBOM, ILI MAKAR
VEĆINA NAS... OVDE
NAS JE ZAROBILA
OLUJA.

SNEŽNA
OLUJA? DA, **ALI...**

NIJE TO **SNEŽNA**
OLUJA, PRIJANE. VEĆ
OLUJA STVARNOSTI.

SADA ĆE HIRON
ODVESTI TVOJU
DRUGARICU POZADI I
URADITI SVE ŠTO
MOŽE ZA NJU.

ALI TREBALO
BI DA JA...

ŠTA BI
TREBALO? JESI
LI **TI** LEKAR?

ZNAČI, ZAISTA
ĆE S NAMA
SVE BITI U
REDU?

NEGO ŠTA.

O...
DOBR...

A ONDA JE SVE
BILO TAMNO,
TOPLO I...

NE.

ON JESTE.
NAJBOLJI VIDAR U
DESET CARSTAVA.

...PRIJATNO...

HEJ, GOSPODINE TAKERU. DONEO SAM TI MALO PAPRIKAŠA.

PAPRIKAŠ?

GDE SAM JA TO?

ŠARLIN?

GOSPA S KOJOM STE BILI? SASVIM JE DOBRO. ČOVEK-KONJ JU JE SREDIO.

ENO JE TAMO U ČOŠKU, VIDITE?

PRIČAMO PRIČE. UPRAVO SI PROPUSTIO JEDNU STVARNO DOBRU, O ČOVEKU KOJI JE DOBIO NOVEMBAR 1937. U PARTIJI POKERA.

BIO JEDNOM JEDAN ČOVEK KOJI JE ŽIVEO U GRADU, I U TOM GRADU JE BIO CELOG ŽIVOTA.

NE RADI SE O TOME DA ON GRAD NIKAD NIJE NAPUŠTAO. LETOVAO JE NA MORU, A KAD SU MU RODITELJI UMRLI, POTROŠIO JE SVOJE MALO NASLEDSTVO PROVEVŠI DVE SEDMICE NA TROPSKOM OSTRVU, ZARADIVŠI GADNE OPEKOTINE OD SUNCA.

RADIO JE U CENTRU GRADA I PUTOVAO JE SVAKOG JUTRA NA POSAO IZ PREDGRABA, GDE SE PONOVO VRAĆAO UVEČE.

U VOZU METROA, JUTROM, ČITAO JE NOVINE I PITAO SE ŠTA BI SE DOGODILO KAD BI ŽELEZNIČKI VAGON NAJEDNOM BIO PRENEŠEN NA NEKU DALEKU PLANETU: KOLIKO BI PUTNICIMA BILO POTREBNO DA PROGOVORE JEDAN S DRUGIM, KO BI S KIM VODIO LJUBAV; KOGA BI POJELI AKO BI OSTALI BEZ HRANE.

DONEKLE SE STIDEO TIH SANJARENJA.

CEO DAN JE RADIO ZA STOLOM, U PROSTORIJI SA DESETINAMA DRUGIH MUŠKARACA I ŽENA KOJI SU SEDELI ZA STOLOVIMA POPUT NJEGOVOG I RADILI POSLOVE VEOMA NALIK NJEGOVOM. ON SVOJ POSAO NIJE NI VOLEO NI MRZEO. PRIHVATIO GA JE ZATO ŠTO JE BIO POGODAN ZA ŽIVOT, ZATO ŠTO MU JE PRUŽAO STABILNOST I SIGURNOST.

ALI NA PAUZI ZA RUČAK, DOK SU NJEGOVE KOLEGE ODLAZILE U KAFETERIJU NA DRUGOM SPRATU DA JEDU JEFTINA JELA I TRČARE, ČOVEK KOJI SE ZVAO ROBERT VADIO JE SENDVIČ IZ SVOJE TAŠNE I JEDAN SAT ISTRAŽIVAO GRADSKJE STAZE I BOGAZE.

HODAO JE ILI SE VOZIO AUTOBUSOM ZUREĆI U SVOJ GRAD – I BIO JE SREĆAN ZBOG TOGA.

REZBARIJA NA ZIDU IZNAD VRATA KUĆE PREDVIĐENE ZA RUŠENJE; JARKI ODSEV SUNČEVE SVETLOSTI SA OGRADE PARKA KOJI JE OD NJE STVORIO NAZUBLJENA KOPLJA ŠTO STRAŽARE NAD ZELENOM TRAVOM I DECOM U TRKU; NADGROBNA PLOČA NA CRKVENOM GROBLJU HABANA VETROM, KIŠOM I VREMENOM, SVE DOK SVA SLOVA S KAMENA NISU IZGUBLJENA, ALI SU MAHOVINA I LIŠAJI I DALJE ISPISIVALI SLOVA IZ ZABORAVLJENE AZBUKE...

SVE TE PRIZORE, I MNOGE DRUGE, ON JE VEOMA CENIO I SAKUPLJAO.

ROBERT JE GRAD VIDEO KAO OGROMAN DRAGULJ, A KRATKI TREŃENCI STVARNOSTI KOJE JE PRONALAZIO ZA VREME JEDNOSATNE PAUZE ZA RUČAK BILI SU NJEGOVE RAZLIČITE RAVNI, IZBRUŠENE I SVETLUCAVE.

POSTOJI LI IKO NA SVETU DA NE SANJA? DA U SEBI NE SADRŽI NEZAMISLIVE SVETOVE?

ROBERTU NIJE PADALO NA PAMET DA SVAKO OD NJEGOVIH KOLEGA TAKOĐE IMA NEŠTO ŠTO GA ČINI JEDINSTVENIM, NITI JE POMISLJAO DA JE NJEGOVA STRAST PREMA GRADU SAMA PO SEBI NEOBIČNA.

PONEKAD JE ROBERT NOĆU ŠETAO GRADOM SAM, KAD NIJE MOGAO DA ZASPI, DA BI VIDEO LICE KOJE JE GRAD POKAZIVAO PO MRAKU, DRUGAČIJE OD ONOG DNEVNOG. JEDNOM JE ZADRHTAO KAD JE ČUO KROZ PROZOR NEČIJI VRISAK - IZGUBLJEN U KOŠMARU, MOŽDA, ILI U BUĐENJU IZ UŽASA S KOJIM TAJ NEKO NIJE MOGAO DA SE SUOČI.

KROZ GRAD JE TEKLA REKA I PRILIKOM SVOJIH NOĆNIH ŠETNJI ROBERT JE ZURIO U NJU I GLEDAO ODRAZ SVETLOSTI GRADA U VODI.

SUTRADAN BI NA POSLU BIO UMORAN.

JEDNOG JUTRA JE OTIŠAO METROOM NA POSAO KAO I OBIČNO, PROVEO JE DAN U DIRIČENJU U ŠOBI SA STOLOVIMA. ZA VREME PAUZE ZA RUČAK ŠETAO JE KROZ TRGOVAČKU ČETVRT.

PROLAZIO JE ULJICAMA, ULIČICAMA I SOKACIMA KOJIMA JE PROŠAO STOTINU PUTA PRE TOGA; A ONDA JE UGLEDAO SREBRNI PUT.

SIJAO JE I SVETLUCAO IZA JEDNE ULIČNE PIJACE.

ROBERT JE POTRČAO KROZ PIJACU, ALI KAD JE STIGAO DO KRAJA ULICE, PRONAŠAO JE SAMO USKO SOKAČE, A SREBRNOG PUTA NIJE BILo NIGDE NA VIDIKU.

VRATIO SE NA POSAO, ALI NIJE MOGAO DA SE USREDSREDI. DVA SATA RADA PROTEGLA SU SE U TRI I ČETIRI, A KAD JE ZAVRŠIO, BILo JE SASVIM SAM U PRAZNOJ KANCELARIJI.

SUNCE JE ZAŠLO, A ON JE PROPUSTIO VOZ KOJIM SE OBIČNO VRAĆAO KUĆI.

ROBERT JE ČEKAO NA PRAZONOM PERONU I SANJARIO O SREBRNOM PUTU KOJI PROLAZI KROZ GRAD.

MOŽDA JE ZADREMAO, MOŽDA I NE, TEK – IZ SANJARENJA GA JE TRGAO DOLAZAK VOZA.

NIJE LIČIO NI NA JEDAN VOZ METROA KOJI JE ON RANIJE VIDEO, LINIJE SU MU BILE GLATKE I ČUDNE.

STIGAO JE BEZ IKAKVOG ŠUMA I ROBERT JE UŠAO U NJEGA.

U VOZU JE BILo SAMO JOŠ JEDAN PUTNIK.

STAJAO JE SAM U VAGONU U KOJI JE ROBERT UŠAO: BLEDI MUŠKARAC NEOBUZDANE CRNE KOSE, U DUGAČKOM CRNOM KAPUTU.

ROBERTU JE BILO POTREBNO SAMO NEKOLIKO MINUTA DA SHVATI KAKO NEŠTO NIJE U REDU: VOZ SE NIJE ZAUSTAVLJAO NA STANICAMA. UMESTO TOGA, BEŠUMNO JE JURIO DALJE ISPOD GRADA.

„IZVINITE, HOĆE LI OVAJ VOZ *STATI?* JE LI OVO GRADSKA LINIJA? PLAŠIM SE DA SAM UŠAO U POGREŠAN VOZ. PLAŠIM SE...”

NEZNANAC JE SAMO ZURIO U NJEGA. OČIMA TAMNIM POPUT NOĆNIH JEZERA.

ROBERT JE TAĐA UPLAŠENO USTUKNUO I OSETIO KAKO VOZ POČINJE DA USPORAVA.

SVETLA STANICE ZASIJALA SU KROZ PROZORE VOZA.

VRATA SU ZAŠIŠTALA I OTVORILA SE, A ROBERT SE ZATETURAO NAPOLJE.

NIJE PREPOZNAO STANICU, NIJE BILO TABLE S NJENIM IMENOM I BILA JE LOŠE OSVETLJENA.

POHITAO JE UZ STEPENICE. ROBERT JE BIO TOLIKO SIGURAN U SVOJE POZNAVANJE GRADA DA JE ZNAO KAKO ĆE, KAD SE NAĐE NA ULICAMA, LAKO MOĆI DA SE ORIJENTIŠE.

UZEĆE TAKSI DO KUĆE. NARAVNO, BIĆE TO SKUPO, ALI ON ĆE RADO PODNETI TAJ TROŠAK. STUPIO JE KROZ ZASVOĐENA VRATA NA ULICU.

BILO JE NEČEG VIŠE NEGO POZNATOG U VEZI SA ULICOM NA KOJOJ JE STAJAO. NEČEG ŠTO NIJE MOGAO DA ODREDI. I NIKAKO NIJE MOGAO DA SE SETI IMENA ULICE.

OKRENUO SE, ALI VRATA SU NESTALA.

ZGRADE SU SE NADNOSILE NAD NJIM, VISOKE I NEOSVETLJENE.

ROBERT JE POHITAO KROZ GRAD – AKO SE I DALJE NALAZIO U NJEMU, JER JE U TO SADA POČEO DA SUMNJA.

HLADAN VETAR DUVAO JE SAOBRAĆAJNICAMA I AVENIJAMA, DONOSEĆI SA SOBOM POZNATE MIRISE: MESNA PIJACA U ZORU; VRELI TELEVIZORI IZ ČETVRTI SA ELEKTRIČNIM UREĐAJIMA; MIRIS SVEŽE ISKOPANE ZEMLJE I ZAPALJENOG KATRANA, KANALIZACIJE I PODZEMNIH PROLAZA.

ROBERT JE POTRČAO, SIGURAN DA ĆE NA KRAJU UGLEDATI ULICU ILI ZGRADU KOJU ĆE MOĆI DA PREPOZNA.

ALI NIJE. NA KRAJU SE SRUŠIO, BEZ DAHA, UZ BETONSKI ZID.

S VREMENA NA VREME ROBERT JE OSEĆAO NA SEBI POGLEDE S PROZORA, I IZ ULAZA, ALI LICA KOJA JE VIDEO, ONDA KAD BI MU TO POŠLO ZA RUKOM, BILA SU IZGUBLJENA, UPLAŠENA I DALEKA – I NIKO MU SE NIKAD NIJE DOVOLJNO Približio ZA RAZGOVOR.

BILO JE I DRUGIH LJUDI U GRADU, ALI ONI SU BILI KRATKOTRAJNI, NESTALNI, ZATREPERILI BI I IŠČEZLI.

